

PREZYDENT OLSZTYNA
Plac Jana Pawła II 1
10-101 Olsztyn

Olsztyn, 2024 – 04 - 09

Wnioskodawca:

Reprezentowana przez:

PL.310.1.2024

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Olsztyna na podstawie art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 2383 zwana dalej O.p.), po rozpatrzeniu wniosku reprezentowanej przez
, o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej zdarzenia przyszłego w zakresie sformułowanego pytania: „Czy stacja ładowania pojazdów elektrycznych będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?”,

uznaje stanowisko wnioskodawcy za nieprawidłowe i stwierdza, że opisane we wniosku stacje ładowania pojazdów elektrycznych podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

UZASADNIENIE

W dniu 24 stycznia 2024 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął drogą elektroniczną wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczących podatku od nieruchomości w zakresie opodatkowania stacji ładowania pojazdów elektrycznych, której przeważającym przedmiotem działalności jest

str. 1

hurtowa sprzedaż i dystrybucja paliw. zarządza także siecią stacji paliw a w przyszłości zamierza rozszerzyć zakres prowadzonej działalności poprzez działalność związaną ze stacjami ładowania pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt. 27 ustawy z 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 875). Wnioskodawca występując jako właściciel i operator stacji ładowania planuje umożliwić ładowanie pojazdów elektrycznych zarówno klientom biznesowym oraz konsumentom (osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej).

Stacje ładowania pojazdów planuje lokalizować na gruntach stanowiących jej własność jak również na gruntach stanowiących własność partnerów biznesowych, które to grunty będą przedmiotem umów dzierżawy. Zgodnie z przyjętym modelem biznesowym, planuje rozszerzyć zakres prowadzonej działalności wyłącznie o stacje ładowania pojazdów które:

- a) posadowione są na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji;
- b) przymocowane są do powierzchni w postaci betonowej lub żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego.

Stacje będą mocowane do ww. fundamentów/powierzchni szpilekami fundamentowymi, na które po posadowieniu (wstawieniu w otwory montażowe stacji) zostaną nałożone nakrętki.

Stacja ładowania pojazdów składać się będzie przede wszystkim z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego. W skład stacji wchodzić będą przede wszystkim następujące elementy techniczne:

- gniazdo ładowania AC,
- dotykowy wyświetlacz,
- przewody,
- czytnik RFID (RFID to technologia, która wykorzystuje fale radiowe do przesyłania danych oraz zasilania elektronicznego układu stanowiącego etykietę obiektu przez czytnik, w celu identyfikacji obiektu),
- obudowa ładowarki z blach (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia),
- w środku urządzenia – część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa,
- celem zapewnienia zasilania w stacji ładowana – przewody zasilające, przechodzące przez fundament/powierzchnię pod stacją ładowania.

Moc przyłączeniowa stacji wynosić będzie odpowiednio 60 kW / 120 kW / 180 kW. Planowany przez model stacji ładowania umożliwi w dowolnym momencie przeniesienie jej do innej lokalizacji bez uszkodzenia płyty fundamentowej/powierzchni.

Według przedstawiona we wniosku stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (z wyłączeniem ewentualnego fundamentu bądź podobnej powierzchni opisanej w zdarzeniu przyszłym).

W uzasadnieniu swojego stanowiska, powołała się na przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 70 zwanej dalej u.p.o.l.) oraz ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 682 zwanej dalej u.p.b.) wprowadzające legalne definicje pojęć, takich jak: obiekt budowlany, budynek, budowla a także urządzenie budowlane, które są przedmiotem analizy.

W ocenie Wnioskodawcy stacja ładowania pojazdów, jako urządzenie techniczne jest obiektem budowlanym wzniesionym z użyciem wyrobów budowlanych poprzez przymocowanie jej do fundamentu. Stacja ładowania jako urządzenie techniczne nie spełnia natomiast przesłanek kwalifikujących ją do kategorii budynku jak również obiektu małej architektury. Skoro opisane urządzenie techniczne wzniesione z użyciem materiałów budowlanych nie spełnia definicji budynku jak i obiektu małej architektury, to zdaniem   należy przeprowadzić ocenę czy opisana stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowi budowlę.

W pierwszej kolejności Pełnomocnik Wnioskodawcy powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. P 33/09, w którym sąd konstytucyjny stwierdził, że za budowle dla celów podatkowych mogą zostać uznane jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej. Nie wykluczył, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające czy doprecyzowujące prawo budowlane.

Mając na uwadze powyższe   wskazała, że ustawodawca w definicji budowli zawartej art. 3 pkt. 3 u.p.b. nie wymieniła wprost takiego obiektu jak stacja ładowania pojazdów elektrycznych. Obiekt taki nie został wymieniony w pozostałych przepisach tej ustawy ani w załączniku do niej. Ponadto w ocenie   stacji ładowania pojazdów elektrycznych nie można kwalifikować jako wolno stojących urządzeń technicznych, o których mowa w art. 3 pkt. 3 u.p.b., gdyż te ostatnie nie są połączone przestrzennie z żadnym obiektem budowlanym, zarówno z budynkiem jaki i budowlą np. fundamentem. Natomiast stacje ładowania pojazdów będące przedmiotem niniejszej interpretacji, jak wcześniej wskazano, posadowione będą na fundamentach, płytach parkingowych bądź płytach stropowych garaży wielostanowiskowych, zatem opodatkowaniu podlegać będą jedynie części budowlane urządzeń technicznych lub fundamenty pod urządzeniami, jako budowle, które ustawodawca wymienił w definicji. Na poparcie swojego stanowiska, Pełnomocnik wskazał szereg wyroków dotyczących opodatkowania części budowlanych urządzeń technicznych bądź fundamentów, na których posadowione zostały maszyny i urządzenia (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. sygn. I SA/GI 1540/22, wyrok WSA w Gdańsku z dnia 7 marca 2023 r. sygn. I SA/Gd 1071/22, wyrok WSA we Wrocławiu z 17 listopada 2022 r. sygn. I SA/Wr 892/21, oraz wyroki NSA z dnia: 22 grudnia 2020 r. sygn. II FSK 2231/18; 10 grudnia 2019 r. sygn. II FSK 172/18; 31 stycznia 2019 sygn. II FSK 123/17).

Ponadto Wnioskodawca dodał, że za budowlę na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ustawodawca uznał także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. Odwołując się jednocześnie do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r., wskazał, że Trybunał uznał, iż podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości mogą być jedynie te urządzenia budowlane które:

- zostały wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt. 9 u. p.b. tj. przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki, a także
- inne urządzenia techniczne, które nie są wymienione w treści art. 3 ust. 9 u. p.b., pod warunkiem, że zapewniają możliwość użytkowania obiektu budowlanego będącego budowlą zgodnie z jego przeznaczeniem.

Mając na uwadze powyższy wyrok oraz orzecznictwo sądów administracyjnych (wyrok NSA z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. III FSK 257/22, uchwała NSA z dnia 10 października 2022 r. sygn. III FPS 2/22), w ocenie Pełnomocnika , opisane we wniosku stacje nie spełniają przesłanek uznania ich za urządzenia budowlane, o których mowa w art. 3 pkt 9 u.p.b., gdyż po pierwsze, nie zostały wprost wymienione w art. 3 pkt. 9 u.p.b a po drugie, nie spełniają funkcji służebnej do obiektu budowlanego. W uzasadnieniu wskazuje, iż nie sposób przyjąć, aby to stacja ładowania pojazdów zapewniała możliwość użytkowania fundamentu lub podobnej powierzchni zgodnie z jego przeznaczeniem. Przeciwnie, to fundament będzie zapewniał aby urządzenie techniczne w postaci stacji ładowania pojazdów mogło być używane zgodnie z przeznaczeniem.

Po zapoznaniu się z przedstawionym opisem zdarzenia przyszłego oraz argumentacją Wnioskodawcy w świetle obowiązującego stanu prawnego, organ podatkowy uznał stanowisko za nieprawidłowe wskazując, że stacje ładowania pojazdów elektrycznych wymienione we wniosku, należy uznać za urządzenia budowlane w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt. 9 u.p.b., przedstawiając jednocześnie ocenę prawną swojego stanowiska.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają nieruchomości lub obiekty budowlane, w tym budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Budowlą w myśl art. 1a ust. 1 pkt. 2 u.p.o.l. jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Natomiast w myśl art. 3 pkt 3 u.p.b. przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Ponadto, zgodnie z art. 3 pkt. 9 u.p.b. urządzeniem budowlanym jest urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Przytaczając podstawowe definicje związane z przedmiotem niniejszej interpretacji, należy przywołać również definicję obiektu budowlanego zawartą w art. 3 pkt. 1 u.p.b., przez który należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi

możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Dokonując oceny prawnej, przedmiotu opodatkowania jakim jest budowla, w pierwszej kolejności należy odnieść się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. akt P33/09, w którym Trybunał uznał, że legalna definicja budowli zawarta w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych daleka jest od jasności i precyzji, jednakowoż stwierdzając, iż wyeliminowanie występujących w tym zakresie trudności interpretacyjnych możliwe jest poprzez wykorzystanie przyjętych reguł wykładni prawa. Zatem za budowle w rozumieniu u.o.p.l. należy uznać:

1) jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej,

2) jedynie urządzenia techniczne wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 9, a zatem przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu i gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki, a także inne urządzenia techniczne (nie wymienione w art. 3 pkt 9 u.p.b.), o ile „zapewniają możliwość użytkowania obiektu budowlanego” – w tym będącego budowlą podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości „zgodnie z jego przeznaczeniem”.

Z powyższego wynika, że TK dopuścił możliwość uznania za budowle w rozumieniu u.p.o.l. takie urządzenia techniczne, które stanowią urządzenia budowlane w rozumieniu art. 3 pkt. 9 u.p.b., byleby funkcjonalnie były one powiązane z obiektem budowlanym będącym przedmiotem opodatkowania (budynkiem lub budowlą) dla którego urządzenie to pełni funkcje służebne.

W ocenie Trybunału, nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przypisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane.

Jak wcześniej wskazano, ustawodawca do urządzeń budowlanych zaliczył przykładowo: przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu i gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. Wyliczenie to poprzedził nieostrym zwrotem, że za urządzenie budowlane należy uznać urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Ponadto, jak zauważył NSA w wyroku z dnia 6 grudnia 2022 r. sygn. III FSK 3520/21, użyte w art. 2 ust. 1 u.p.o.l. określenie „obiekty budowlane” należy definiować identycznie jak „obiekt budowlany” o którym mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., tj. jako obiekt w rozumieniu art. 3 pkt 1 u.p.b. Kryterium wypełnienia cech „obektu budowlanego” odnosi się zatem do budynków (lub ich części), a także budowli (lub ich części) związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, które zgodnie z definicją zawartą w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. obejmują zarówno budowle w ujęciu art. 3 pkt 3 u.p.b. jak i urządzenia budowlane wymienione w art. 3 pkt 9 u.p.b.

W efekcie skoro zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają „nieruchomości lub obiekty budowlane”, to urządzenia budowlane, o których mowa w art. 3 pkt. 9 u.p.b., aby mogły zostać zaliczone do budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt. 2 u.p.o.l., muszą być wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych.

Biorąc pod uwagę aktualne orzecznictwo sądownoadministracyjne należy wskazać, że aby ustalić, że dany obiekt jest budowlą w postaci urządzenia budowlanego, o którym mowa w art. 3 pkt 9 u.p.b. (który nie został w tym przepisie wymieniony wprost) należy potwierdzić, że:

- jest obiektem budowlanym zgodnie z art. 3 pkt 1 u.p.b. (tj. został wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych);

- stanowi niebędące instalacją urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym zaliczanym do budowli w rozumieniu podatkowym, które to urządzenie zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem;

- wykluczona jest możliwość identyfikowania takiego obiektu jako budynku albo obiektu małej architektury.

Przechodząc do ustalenia czy stacja ładowania pojazdów jest obiektem wzniesionym z użyciem wyrobów budowlanych należy wskazać, że ustawodawca posługując się w art. 3 pkt 9 u.p.b. określeniem „urządzenie techniczne” nie wprowadził w ustawie Prawo budowlane jego definicji. Brak jest również odesłania do innych aktów prawnych co powoduje, że ustalając jego znaczenie należy posłużyć się wykładnią językową. Zgodnie z definicją słownikową, urządzeniem jest przedmiot o złożonej konstrukcji, wykonujący lub ułatwiający określoną pracę, inaczej jest to zespół elementów, przyrządów stanowiących pewną całość, wykonujących określone czynności, ułatwiających pracę (Słownik Języka Polskiego pod red. W. Doroszewskiego oraz Wielki Słownik Języka Polskiego PAN). Opisana przez Pełnomocnika we wniosku stacja ładowania pojazdów składająca się z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów, fundamentów oraz elementów technicznych takich jak: obudowy ładowarki z blachy, przewodów, dotykowego wyświetlacza, gniazda ładowania AC, czytnika RFID oraz część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa, przewodów zasilających, zgodna jest z pojęciem urządzenia technicznego.

Dodatkowo należy wskazać, że ustawa z dnia 16 kwietnia 2024 r. o wyrobach budowlanych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1213) nie precyzuje dokładnie co stanowi "wyrób budowlany". Zatem jak wskazał NSA w wyroku z dnia 30 maja 2023 r. sygn. III FSK 48/22, wyjaśnienia tego pojęcia należy poszukiwać na gruncie języka potocznego. W tym znaczeniu pojęcie wyrobu budowlanego wiąże się z terminem materiał budowlany. O ile jednak materiał budowlany stanowią środki (ciała) nieprzetworzone (np. piasek, kamień naturalny, glina) i przetworzone (np. ceramika budowlana, metale, stolarka budowlana, materiały szklane i in.), służące do budowy, konserwacji, remontu, bądź modernizacji obiektów budowlanych, o tyle określenie "wyrób" determinuje postrzeganie tej kategorii w sposób węższy, uwzględniający element przetworzenia. Na aspekt ten zwraca się również uwagę w literaturze, gdzie akcentuje się, że "w definicji wyrobu istotny jest element przetworzenia rzeczy ruchomej", a celem tego przetworzenia jest "nadanie rzeczy ruchomej takich cech, aby można było wyrób budowlany zastosować w sposób trwały w obiekcie budowlanym" (por. B. Kurzępa, Ustawa o wyrobach budowlanych. Objaśnienia i komentarze, Warszawa 2008, s. 17, H. Kisilowska (w:) H. Kisilowska, J. Smarż, Ustawa o wyrobach budowlanych. Komentarz, Warszawa 2017, s. 28). Reasumując powyższe, stwierdzić należy, że pojęcie "wyroby budowlane", o którym mowa w art. 3 pkt 1 u.p.b., obejmuje przetworzone materiały budowlane stosowane w całości lub części do wykonania obiektów budowlanych, jak też ich remontu bądź modernizacji, przez ich wykorzystanie na stałe w takim obiekcie. Wyrób budowlany stanowią zatem m.in. wyroby metalowe, jak rury, blachy ze stali i innych materiałów, kształtowniki. Dodać należy, że spełnienie powyższego warunku nie oznacza zarazem, by dany obiekt miał zostać wzniesiony w ramach procesu budowlanego regulowanego przepisami ustawy - Prawo budowlane (patrz wyrok NSA z dnia 30 maja 2023 r. sygn. III FSK 48/22). Nie ulega zatem wątpliwości, że stacje ładowania pojazdów elektrycznych opisane przez Wnioskodawcę zostały "wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych".

Uznając, że stacja ładowania pojazdów jest obiektem budowlanym, w dalszej kolejności należy potwierdzić, że stanowi niebędące instalacją urządzenie budowlane związane z obiektem

budowlanym zaliczanym do budowli w rozumieniu u.p.o.l., które to urządzenie zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Pod pojęciem instalacji w myśl "Słownika języka polskiego" (pod red. M. Szymczaka, W. 1978, tom I, s. 794) należy rozumieć zespół urządzeń technicznych (przewodów i sprzętu) służących do jednolitego celu. Natomiast przez zwrot „instalacje zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem” należy uznać zespół urządzeń wewnątrz obiektu, służących do przesyłania mediów takich jak prąd elektryczny, woda, gaz ziemny, paliwo, ścieki, czy inne substancje do obsługi wnętrza obiekt (patrz Wyroki NSA z 6 grudnia 2022 r. sygn. III FSK 740/22, z 30 maja 2023 r. sygn. III FSK 48/22).

Uwzględniając powyższe wyjaśnienia należy uznać, że stacja ładowania pojazdów jako urządzenie nie służy do przesyłania prądu, gdyż jej celem jest ładowanie innych rzeczy, w tym wypadku pojazdów elektrycznych, zatem stanowi niebędące instalacją urządzenie techniczne.

W ocenie organu podatkowego, stacje ładowania pojazdów jako urządzenia techniczne zapewniają możliwość użytkowania obiektu budowlanego jakim jest linia elektroenergetyczna, pełniąc wobec niej funkcję służebną. Linia elektroenergetyczna jako obiekt liniowy jest wprost wymieniona w art. 3 pkt 3a u.p.b. Natomiast obiekt liniowy jest *expressis verbis* wymieniony w definicji budowli zawartej w art. 3 pkt 3 u.p.b.

Zgodnie z definicją zawartą w Encyklopedii PWN, przez linię elektroenergetyczną należy rozumieć zespół urządzeń do przewodowego przenoszenia energii elektrycznej na odległość (niekiedy znaczną) przy użyciu prądu przemiennego, najczęściej o częstotliwości 50 Hz (linia prądu przemiennego) lub stałego albo wyprostowanego (linia prądu stałego). Inaczej, linia elektroenergetyczna jest to zespół przewodów, materiałów izolacyjnych i odpowiednich akcesoriów przeznaczonych do przesyłania energii elektrycznej pomiędzy dwoma punktami sieci elektroenergetyczne. Zatem stacja ładowania pojazdów służy do obsługi linii elektroenergetycznej umożliwiając ładowanie pojazdów elektrycznych.

Zaznaczyć należy, że aby stacja ładowania spełniała definicję urządzenia budowlanego nie musi być trwale połączoną z obiektem budowlanym. Jak zauważył NSA w wyroku z dnia 30 maja 2023r. III FSK 48/22, w świetle art. 3 pkt 9 u.p.b. istotną cechą związania urządzeń budowlanych z obiektem budowlanym nie jest fakt trwałego połączenia fizycznego/technicznego (aczkolwiek w praktyce może ono występować) ale związek funkcjonalny. Wskazać należy, że sama stacja ładowania nie może funkcjonować samodzielnie bez linii elektroenergetycznej tak samo jak linia elektroenergetyczna bez stacji ładowania nie mogłaby być gospodarczo użytkowana w planowanym przez Spółkę zamierzeniu gospodarczym jakim będzie świadczenie usług ładowania pojazdów.

Ostatnią kwestią, którą należy wykluczyć, to przynależność stacji ładowania pojazdów do obiektów małej architektury albo do budynków. Z uwagi na fakt, że stacje ładowania pojazdów nie wypełniają przesłanek definiujących ani obiektów małej architektury ani budynków, to nie można ich zaliczyć do tego rodzaju obiektów budowlanych, co potwierdzają niżej przedstawione definicje. W myśl art. 3 pkt. 4 u.p.b. przez obiekt małej architektury należy rozumieć niewielkie obiekty, a w szczególności:

- a) kultu religijnego, jak: kapliczki, krzyże przydrożne, figury,
- b) posągi, wodotryski i inne obiekty architektury ogrodowej,
- c) użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymania porządku, jak piaskownice, huśtawki drabinki i śmietniki;

Natomiast, zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l za budynek należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Bez znaczenia dla niniejszej interpretacji pozostaje kwestia usytuowania stacji ładowania na zewnątrz czy wewnątrz budynku. Skoro stacja ładowania pojazdów, nie jest instalacją co wykazano wcześniej, tym samym nie jest elementem obiektu budowlanego jakim jest budynek. Zatem, w ocenie organu wydającego interpretację, należy uznać ją za odrębny od budynku przedmiot opodatkowania, jakim jest budowla w postaci urządzenia budowlanego.

Końcowo należy wskazać, że skoro stacja ładowania pojazdów, nie stanowi budowli o której mowa w art. 3 pkt 3 u.p.b., a urządzenie budowlane zdefiniowane w art. 3 pkt 9 u.p.b., to części budowlane (fundamenty) przypisane tylko do takiego urządzenia nie mogą być identyfikowane jako części budowlane urządzeń technicznych, o których mowa w art. 3 pkt 3 u.p.b., jak twierdzi Spółka (patrz wyroki NSA: z dnia 30 maja 2023 r. sygn. III FSK 48/22, z dnia 6 września 2023 r. sygn. III FSK 653/23).

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia. Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywać się będzie ze stanem faktycznym podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona interpretacja traci swoją aktualność.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE

Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, ul. Emilii Plater 1, 10-562 Olsztyn, za pośrednictwem organu którego działalność, beczynność lub przewlekłe postępowanie jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.) na adres: Prezydent Olsztyna, Plac Jana Pawła II 1 10-101 Olsztyn lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej tegoż Organu na platformie ePUAP: /urzadmiastaolsztyn/SkrytkaESP (art. 54 § 1a ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Termin, o którym mowa wyżej, uważa się za zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła skargę wprost do sądu administracyjnego. W takim przypadku sąd ten niezwłocznie przesyła skargę odpowiednio do organu, który wydał zaskarżone rozstrzygnięcie, wydał akt lub podjął inną czynność, będącą przedmiotem skargi (art. 53 § 4 ww. ustawy).

W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 ww. ustawy).

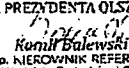
Skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 57a w/w ustawy).

Zgodnie z art. 14na § 1. Ordynacji podatkowej, przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119a;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

§ 2. Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Signed by /
Podpisano przez:

z up. PREZYDENTA OLSZTYNA

Kamil Marian
Balewski
p.o. NIEROZWIĄZANE REFERATU
w Wydziale Podatków i Opłat

Kamil Marian
Balewski

Date / Data:
2024-04-09 14:36

KLAUZULA INFORMACYJNA O OCHRONIE DANYCH OSOBOWYCH

Na podstawie art.13 ust. 1 i ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych) (Dz. Urz. UE. L. z 2016 r. Nr 119, stron.1) (dalej jako: "RODO"), informujemy Panią/Pana o sposobie i celu, w jakim przetwarzamy Pani/Pana dane osobowe, a także o przysługujących Pani/Panu prawach, wynikających z regulacji o ochronie danych osobowych:

1. Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest organ podatkowy - Prezydent Olsztyna (dane adresowe: Plac Jana Pawła II 1 10-101 Olsztyn).
2. Wyznaczyliśmy inspektora ochrony danych, z którym może Pani/Pan kontaktować się we wszystkich sprawach dotyczących przetwarzania danych osobowych oraz korzystania z praw związanych z przetwarzaniem danych osobowych drogą elektroniczną (iod@olsztyn.eu) lub pisemnie na adres Administratora danych.
3. Pani/Pana dane osobowe przetwarzane są w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań administratora określonych w przepisach o podatkach i opłatach w celu wymiaru i poboru, określania podstawy ulg i zwolnień oraz ewentualnej egzekucji.
4. Podstawą prawną przetwarzania Pani/Pana danych osobowych są obowiązujące przepisy prawa regulujące odpowiednie podatki oraz opłaty.
5. Z danych osobowych będziemy korzystać do momentu zakończenia realizacji celów określonych w pkt 3, a po tym czasie przez okres wymagany przez przepisy prawa regulujące zasady przechowywania danych archiwalnych.
6. Pani/Pana dane mogą zostać przekazane: organom władzy publicznej oraz podmiotom wykonującym zadania publiczne lub działającym na zlecenie organów władzy publicznej, w zakresie i w celach, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa, innym podmiotom,

które na podstawie stosownych umów podpisanych z Gminą Olsztyn przetwarzają dane osobowe. dla których Administratorem jest Gmina Miasto Olsztyn reprezentowana przez Prezydenta Olsztyna.

7. W związku z przetwarzaniem Pani/Pana danych osobowych, przysługują Pani/Panu następujące prawa:

- prawo dostępu do danych osobowych,
  - prawo żądania sprostowania/poprawienia danych osobowych,
  - prawo żądania ograniczenia przetwarzania danych osobowych,
  - prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego - Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych.
- gdy uzna Pani/Pan, iż przetwarzanie danych osobowych narusza przepisy ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych.

Biuro Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych
ul. Stawki 2
00-193 Warszawa